

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 404/2016

26.04.2016. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.М., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.М., адвоката Ж.Ш., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К бр. 1439/13 од 11.05.2015. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 бр. 284/15 од 28.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 26.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу К бр. 1439/13 од 11.05.2015. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 бр. 284/15 од 28.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К бр. 1439/13 од 11.05.2015. године, окривљени Г.М., оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом обавезан је окривљени Г.М. да на име трошкова кривичног поступка буџетским средствима суда исплати износ од 4.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 бр. 284/15 од 28.12.2015. године, делимичним усвајањем жалбе окривљеног Г.М. и његовог браниоца преиначена је пресуда Основног суда у Крушевцу К бр. 1439/13 од 11.05.2015. године у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што је Виши суд у Крушевцу окривљеном Г.М. због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана

359. став 1. КЗ за које је том пресудом оглашен кривим применом одредаба чл. 64, 65 и 66. КЗ изрекао условну осуду, тако што му је утврдио казну затвора у трајању од три месеца и истовремено одредио да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од једне године рачунајући од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је у преосталом делу жалбе одбио као неосноване и првостепену пресуду у неприначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Г.М., адвокат Ж.Ш., због повреде закона из члана 439. тачка 1. и 3. ЗКП у вези члана 54. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, с тим да се нови поступак одржи пред измењеним већем.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.М. је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.М. се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, наводима да се у радњама окривљеног не стичу елементи кривичног дела за које је оглашен кривим, односно да се у поступању окривљеног не стичу ни радња ни последица предметног кривичног дела, већ евентуално кривичног дела одавање службене тајне.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Г.М. истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног стичу сви битни елементи кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, а које Врховни касациони суд у свему прихвата, и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.М. указује се и на повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП у вези члана 54. КЗ, наводима да је побијаним пресудама у делу којим је одлучено о врсти и висни

казне погрешно примењен закон и то: Закон о личној карти, Закон о пребивалишту и боравишту грађана, Закон о општем управном поступку, Закон о адвокатури и Закон о полицији.

По налажењу Врховног касационог суда, не стоји повреда закона на коју се наведени начин указује, јер је суд, након што је окривљеног огласио кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ, поступајући у свему у складу са одредбом члана 54. КЗ, окривљеном, у складу са законом, одмерио казну за кривично дело за које је оглашен кривим, па су наводи којима се указује на повреде других законских прописа приликом одмеравања казне, браниоца окривљеног, оцењени као неосновани.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**